Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

3. dubna 2025 *

„Řízení o předběžné otázce – Dohoda o obchodu a spolupráci mezi Evropskou unií a Evropským společenstvím pro atomovou energii na jedné straně a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska na straně druhé – Předání osoby do Spojeného království za účelem trestního stíhání – Riziko porušení základního práva – Článek 49 odst. 1 druhá věta Listiny základních práv Evropské unie – Zásada legality trestných činů a trestů – Změna systému podmíněného propuštění nepříznivá pro odsouzenou osobu“

Ve věci C-743/24 [Alchaster II] [i],

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU podaná rozhodnutím Supreme Court (Nejvyšší soud, Irsko) ze dne 22. října 2024, došlým Soudnímu dvoru dne 24. října 2024, v řízení o výkonu zatýkacích rozkazů vydaných proti

MA,

za účasti:

Minister for Justice and Equality,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení: K. Lenaerts, předseda, T. von Danwitz, místopředseda, F. Biltgen, C. Lycourgos (zpravodaj), M. L. Arastey Sahún, D. Gratsias a M. Gavalec, předsedové senátu, A. Arabadžev, I. Ziemele, J. Passer, Z. Csehi, O. Spineanu-Matei, B. Smulders, M. Condinanzi a R. Frendo, soudci,

generální advokát: D. Spielmann,

za soudní kancelář: M. Krausenböck, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. ledna 2025,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za MA: M. Lynam, SC, S. Brittain, BL a C. Mulholland, solicitor,

– za Minister for Justice and Equality a Irsko: M. Browne, Chief State Solicitor, D. Curley, S. Finnegan a A. Joyce, jako zmocněnkyně, ve spolupráci s: J. Fitzgerald, SC a A. Hanrahan, SC,

* Jednací jazyk: angličtina.

[i] Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádné ze zúčastněných stran.

– za vládu Spojeného království: S. Fuller, jako zmocněnec, ve spolupráci s: V. Ailes, J. Pobjoy, barristers a J. Eadie, KC,

– za Evropskou komisi: H. Leupold, F. Ronkes Agerbeek a J. Vondung, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 13. února 2025,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 49 odst. 1 druhé věty Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

2 Tato žádost byla podána v souvislosti s výkonem čtyř zatýkacích rozkazů v Irsku, které byly vydány na MA justičními orgány Spojeného království Velké Británie a Severního Irska za účelem trestního stíhání.

Právní rámec

EÚLP

3 Článek 7 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), stanoví:

„Nikdo nesmí být odsouzen za jednání nebo opomenutí, které v době, kdy bylo spácháno, nebylo podle vnitrostátního nebo mezinárodního práva trestným činem. Rovněž nesmí být uložen trest přísnější, než jaký bylo možno uložit v době spáchání trestného činu.“

Unijní právo

4 Dohoda o obchodu a spolupráci mezi Evropskou unií a Evropským společenstvím pro atomovou energii na jedné straně a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska na straně druhé (Úř. věst. 2021, L 149, s. 10, dále jen „Dohoda o obchodu a spolupráci“) zahrnuje zejména část třetí, nadepsanou „Spolupráce v oblasti prosazování práva a justiční spolupráce v trestních věcech“, jejíž součástí jsou články 522 až 702 Dohody o obchodu a spolupráci.

5 Článek 524 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví:

„1. Spolupráce stanovená v této části je založena na dlouhodobé úctě stran a členských států k demokracii, právnímu státu a ochraně základních práv a svobod jednotlivců, jež jsou mimo jiné stanoveny ve Všeobecné deklaraci lidských práv[, přijaté Valným shromážděním Organizace Spojených národů dne 10. prosince 1948] a v [EÚLP], a na tom, že je důležité uplatňovat práva a svobody obsažené v této úmluvě na vnitrostátní úrovni.

2. Žádným ustanovením této části se nemění povinnost ctít základní práva a právní zásady, jak jsou vtěleny zejména do [EÚLP] a v případě [Evropské u]nie a jejích členských států do [Listiny].“

6 Článek 604 Dohody o obchodu a spolupráci stanoví:

„Výkon zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podléhat těmto zárukám:

[…]

c) jsou-li závažné důvody domnívat se, že existuje reálné riziko z hlediska ochrany základních práv vyžádané osoby, může vykonávající justiční orgán případně předtím, než rozhodne o výkonu zatýkacího rozkazu, případně požadovat doplňující záruky ohledně zacházení s vyžádanou osobou po jejím předání.“

7 Článek 613 odst. 2 Dohody o obchodu a spolupráci zní:

„Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující stát, za nedostatečné pro to, aby mohl o předání rozhodnout, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na […] článek 604 […], a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány […]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

8 Dne 26. listopadu 2021 vydal District Judge (okresní soudce) Magistrates' Courts of Northern Ireland (soud prvního stupně Severního Irska, Spojené království) čtyři zatýkací rozkazy na MA pro trestné činy související s terorismem, které měly být spáchány v období od 18. do 20. července 2020 v Severním Irsku (Spojené království). Za první z těchto trestných činů je možné uložit trest odnětí svobody až na 10 let, za ostatní tři trestné činy lze uložit trest odnětí svobody na dobu určitou, trest odnětí svobody s navazujícím podmíněným odsouzením k trestu odnětí svobody, trest odnětí svobody na dobu neurčitou nebo trest odnětí svobody na doživotí.

9 Rozsudkem ze dne 24. října 2022 a usneseními z téhož dne a ze dne 7. listopadu 2022 nařídil High Court (Vrchní soud, Irsko) předání MA do Spojeného království a současně mu nepovolil podání odvolání ke Court of Appeal (Odvolací soud, Irsko).

10 Rozhodnutím ze dne 17. ledna 2023 Supreme Court (Nejvyšší soud, Irsko), který je předkládajícím soudem, povolil MA podání kasačního opravného prostředku proti tomuto rozsudku a proti těmto usnesením High Court (Vrchní soud).

11 MA před předkládajícím soudem tvrdí, že jeho předání do Spojeného království by bylo neslučitelné se zásadou legality trestných činů a trestů, jelikož v případě odsouzení k trestu odnětí svobody by se jeho případné podmíněné propuštění řídilo právní úpravou Spojeného království, která byla přijata po spáchání trestných činů, pro které je stíhán, a je přísnější než právní úprava použitelná v době spáchání těchto trestných činů.

12 Předkládající soud poté, co odmítl argumentaci MA vycházející z rizika porušení článku 7 EÚLP, dospěl k závěru, že existují nejasnosti o nezbytnosti přezkoumat nadto existenci rizika porušení čl. 49 odst. 1 Listiny a případně o podmínkách takového přezkumu. Proto se předkládající soud dne 7. března 2024 rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku týkající se výkladu Dohody o obchodu a spolupráci.

13 V rozsudku ze dne 29. července 2024, Alchaster (C-202/24, EU:C:2024:649), Soudní dvůr v odpovědi na tuto otázku rozhodl, že čl. 524 odst. 2 a čl. 604 písm. c) Dohody o obchodu a spolupráci ve spojení s čl. 49 odst. 1 Listiny musí být vykládány tak, že pokud osoba, na kterou je vydán zatýkací rozkaz na základě Dohody o obchodu a spolupráci, namítá riziko porušení tohoto čl. 49 odst. 1 v případě předání do Spojeného království z důvodu pro tuto osobu nepříznivé změny podmínek podmíněného propuštění, ke které došlo po údajném spáchání trestného činu, pro který je tato osoba stíhána, je vykonávající justiční orgán povinen provést nezávislé posouzení existence tohoto rizika před rozhodnutím o výkonu tohoto zatýkacího rozkazu v situaci, kdy tento justiční orgán již vyloučil riziko porušení článku 7 EÚLP na základě záruk, které obecně skýtá Spojené království, pokud jde o dodržování této úmluvy, a možnosti téže osoby podat stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva. Po tomto přezkumu bude moci tento vykonávající justiční orgán odmítnout výkon uvedeného zatýkacího rozkazu pouze v případě, že poté, co si od vystavujícího justičního orgánu vyžádal doplňující informace a záruky, má k dispozici objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované informace, které prokazují, že existuje reálné riziko změny samotného rozsahu trestu, který bylo možné uložit v den spáchání předmětného trestného činu, což znamená uložení přísnějšího trestu, než bylo možno původně uložit.

14 S ohledem na tuto odpověď požádal předkládající soud na základě čl. 613 odst. 2 Dohody o obchodu a spolupráci orgány Spojeného království o poskytnutí doplňujících informací týkajících se právní úpravy Spojeného království, která by se použila na MA, pokud by byl odsouzen za jeden nebo více trestných činů, pro které je stíhán. District Judge (okresní soudce) Magistrates' Courts of Northern Ireland (soud prvního stupně Severního Irska) na tuto žádost odpověděl dne 17. září 2024.

15 Na základě zejména této odpovědi předkládající soud uvádí, že podle právní úpravy, která se použila v Severním Irsku v době údajného spáchání trestných činů dotčených ve věci v původním řízení, byl soud ukládající trest odnětí svobody na dobu určitou povinen stanovit „dobu odnětí svobody" nepřesahující polovinu uloženého trestu, po jejímž uplynutí musela být odsouzená osoba za každých okolností podmíněně propuštěna.

16 Podle nové právní úpravy použitelné v Severním Irsku ode dne 30. dubna 2021, a to i na trestné činy spáchané před tímto datem, se trest odnětí svobody na dobu určitou za „jmenovitě určený teroristický trestný čin" (*specified terrorism offence*) skládá z „přiměřené doby odnětí svobody" stanovené soudcem a dodatečné doby jednoho roku, během níž je odsouzená osoba podmíněně propuštěna, přičemž celková délka těchto období nesmí překročit maximální délku trestu odnětí svobody, který lze uložit. Tato osoba může být kromě toho podmíněně propuštěna poté, co vykonala dvě třetiny „přiměřené doby odnětí svobody", za podmínky, že Parole Commissioners [komisaři pro podmíněné propuštění (Spojené království)] dospějí k závěru, že další pobyt odsouzené osoby ve vězení není pro účely ochrany společnosti nutný.

17 Předkládající soud upřesňuje, že námitky MA se vztahují výlučně ke změnám právní úpravy týkajícím se trestů odnětí svobody na dobu určitou, takže pravidla týkající se podmíněného propuštění osoby odsouzené k trestu odnětí svobody s navazujícím podmíněným odsouzením k trestu odnětí svobody, k trestu odnětí svobody na dobu neurčitou nebo k trestu odnětí svobody na doživotí nejsou ve věci v původním řízení relevantní.

18 Předkládající soud má za to, že existuje reálná možnost, že MA bude v případě předání do Spojeného království odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu určitou. Předkládající soud uvádí, že maximální délka trestu, který lze uložit za první trestný čin dotčený ve věci v původním

řízení, je nadále stanovena na deset let, konstatuje nicméně, že změny systému podmíněného propuštění, dotčeného ve věci v původním řízení, mají zejména za následek, že osoby odsouzené k takovému trestu za „jmenovitě určený teroristický trestný čin“ budou omezeny na svobodě delší dobu.

19 V tomto ohledu se MA a Minister for Justice and Equality (ministr pro spravedlnost a rovnost, Irsko) rozcházejí v otázce slučitelnosti těchto změn se zásadou legality trestů, a to vzhledem k tomu, že tyto změny upustily od systému, ve kterém k podmíněnému propuštění docházelo automaticky. V tomto kontextu si předkládající soud klade otázku, zda lze na uvedené změny přesto nahlížet jako na změny vztahující se výlučně k výkonu trestu, anebo zda je naopak nutno považovat je za změny, které retroaktivně mění samotný rozsah trestu, který by bylo možné uložit MA v případě předání do Spojeného království.

20 Za těchto okolností se Supreme Court (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Pokud by byla na osobu, která byla odsouzena za trestný čin či trestné činy a byl jí uložen trest či tresty odnětí svobody na dobu určitou, uplatněna pozměněná pravidla, v jejichž důsledku by tato osoba musela vykonat alespoň dvě třetiny tohoto trestu a poté by měla pouze podmíněné právo na podmíněné propuštění závisející na posouzení nebezpečnosti, zatímco podle pravidel použitelných v době, kdy byly dotčené trestné činy údajně spáchány, by tato osoba měla automaticky zákonný nárok na podmíněné propuštění po vykonání poloviny tohoto trestu, znamenalo by to uložení ‚přísnějšího trestu‘ odsouzené osobě, než bylo možno uložit v době údajného spáchání těchto trestných činů, což by představovalo porušení čl. 49 odst. 1 Listiny?“

Řízení před Soudním dvorem

21 Usnesením ze dne 26. listopadu 2024, MA (C-743/24, EU:C:2024:983), předseda Soudního dvora rozhodl, že o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce bude rozhodnuto ve zrychleném řízení podle článku 105 jednacího řádu Soudního dvora.

K předběžné otázce

22 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda je třeba čl. 49 odst. 1 druhou větu Listiny vykládat tak, že se jedná o uložení přísnějšího trestu, pokud se na osobu, která by byla odsouzena k trestu odnětí svobody na dobu určitou, použije systém, podle kterého tato osoba musí vykonat alespoň dvě třetiny stanovené doby odnětí svobody před tím, než bude moci být podmíněně propuštěna, takové propuštění je podmíněno závěrem specializovaného orgánu v tom smyslu, že další pobyt uvedené osoby ve vězení již není nutný pro účely ochrany společnosti, a tatáž osoba musí být v každém případě podmíněně propuštěna rok před uplynutím uloženého trestu, zatímco podle pravidel použitelných v době údajného spáchání dotčených trestných činů by musela být automaticky podmíněně propuštěna po vykonání poloviny tohoto trestu.

23 Článek 49 odst. 1 druhá věta Listiny stanoví, že nesmí být uložen trest přísnější, než bylo možno uložit v době spáchání trestného činu.

24 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že článek 49 Listiny obsahuje přinejmenším stejné záruky, jako jsou záruky zakotvené v článku 7 EÚLP, které musí být zohledněny na základě čl. 52 odst. 3 Listiny jakožto minimální úroveň ochrany (rozsudek ze dne 29. července 2024, Alchaster, C-202/24, EU:C:2024:649, bod 92 a citovaná judikatura).

25 Vzhledem k tomu, že se položená otázka týká použití změn systému podmíněného propuštění na osobu, která by byla odsouzena k trestu odnětí svobody na dobu určitou za trestný čin spáchaný před vstupem těchto změn v účinnost, je třeba připomenout, že z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že pro účely použití článku 7 EÚLP je třeba rozlišovat mezi opatřením, které představuje v podstatě „trest“, a opatřením, které se týká jeho „výkonu“ nebo „provedení“. Pokud se povaha a účel opatření týkají zkrácení trestu nebo změny v systému podmíněného propuštění, není toto opatření nedílnou součástí „trestu“ ve smyslu tohoto článku 7 (ESLP, 21. října 2013, Del Río Prada v. Španělsko, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, bod 83, a rozsudek ze dne 29. července 2024, Alchaster, C-202/24, EU:C:2024:649, bod 94).

26 Jelikož rozdíl mezi opatřením, které představuje „trest“, a opatřením, které se týká jeho „výkonu“, není v praxi vždy jednoznačný, je třeba pro určení, zda se opatření týká pouze podmínek výkonu trestu, nebo naopak ovlivňuje jeho rozsah, posoudit v každém jednotlivém případě, co skutečně představoval uložený nebo hrozící „trest“ podle vnitrostátního práva platného v rozhodné době, nebo jinými slovy, jaká byla jeho inherentní povaha (ESLP, 21. října 2013, Del Río Prada v. Španělsko, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, body 85 a 90, jakož i rozsudek ze dne 29. července 2024, Alchaster, C-202/24, EU:C:2024:649, bod 95).

27 V tomto ohledu Evropský soud pro lidská práva potvrdil, že skutečnost, že prodloužení časové hranice pro podmíněné propuštění, ke kterému došlo po odsouzení, mohlo vést ke zpřísnění podmínek odnětí svobody, se týká výkonu trestu, a nikoli trestu samotného, a z takové okolnosti tudíž nelze dovodit, že by uložený trest byl přísnější než trest uložený soudem, který rozhodoval ve věci samé (ESLP, 31. srpna 2021, Devriendt v. Belgie, CE:ECHR:2021:0831DEC003556719, bod 29, a rozsudek ze dne 29. července 2024, Alchaster, C-202/24, EU:C:2024:649, bod 96).

28 Evropský soud pro lidská práva naproti tomu rozhodl, že retroaktivní uplatnění opatření spočívajícího ve změně trestu doživotí s možností podmíněného propuštění na trest doživotí bez možnosti podmíněného propuštění je v rozporu s článkem 7 EÚLP (ESLP, 10. listopadu 2022, Kupinskyj v. Ukrajina, CE:ECHR:2022:1110JUD000508418, body 56 a 64).

29 Z toho důvodu bude opatření týkající se výkonu trestu neslučitelné s čl. 49 odst. 1 druhou větou Listiny pouze tehdy, bude-li mít za následek retroaktivní změnu samotného rozsahu trestu, který bylo možné uložit v době údajného spáchání dotčeného trestného činu, která by tedy znamenala uložení přísnějšího trestu, než bylo možné původně uložit. Zatímco tak tomu v žádném případě není, pokud se toto opatření omezuje na prodloužení časové hranice pro podmíněné propuštění, může tomu být jinak, zejména pokud uvedené opatření v podstatě ruší možnost podmíněného propuštění nebo je součástí souboru opatření vedoucích ke zhoršení inherentní povahy trestu, který bylo původně možno uložit (rozsudek ze dne 29. července 2024, Alchaster, C-202/24, EU:C:2024:649, bod 97).

30 Z výše uvedeného vyplývá, že okolnost, že vnitrostátní právní úprava v případě trestných činů spáchaných před vstupem této právní úpravy v platnost prodlužuje tu část trestu odnětí svobody, kterou je v každém případě třeba vykonat ve vězení před tím, než lze rozhodnout o podmíněném propuštění, nemůže mít sama o sobě za následek porušení čl. 49 odst. 1 druhé věty Listiny.

31 Položená otázka se nicméně týká změn systému podmíněného propuštění, které jdou nad rámec pouhého prodloužení časové hranice pro takové propuštění. Tyto změny mají tu zvláštnost, že ruší pravidlo, podle kterého k podmíněnému propuštění muselo dojít automaticky po vykonání poloviny trestu. Toto pravidlo je nahrazeno systémem, ve kterém podmíněné propuštění závisí v první fázi na posouzení nebezpečnosti odsouzené osoby specializovaným orgánem, a to po vykonání předem určené části trestu, a v druhé fázi k němu musí dojít automaticky rok před uplynutím tohoto trestu.

32 Taková změna vede zajisté sama o sobě ke zpřísnění podmínek odnětí svobody. Tato změna vytváří nejistotu o tom, v jakém okamžiku bude osoba, která by byla odsouzena, podmíněně propuštěna, a v některých případech může znamenat, že k takovému propuštění dojde až v posledním roce uloženého trestu, zatímco v rámci systému použitelného v době údajného spáchání dotčených trestných činů měla tato osoba jistotu, že bude těžit z tohoto systému automaticky před uvedeným posledním rokem.

33 Z judikatury uvedené v bodech 27 a 29 tohoto rozsudku nicméně vyplývá, že okolnost, že změny systému podmíněného propuštění vedou ke zpřísnění podmínek odnětí svobody, nemusí být nutně nahlížena jako okolnost, která má za následek uložení přísnějšího trestu ve smyslu čl. 49 odst. 1 druhé věty Listiny.

34 Tato úvaha vychází z oddělení pojmu „trest“ ve smyslu odsouzení, ke kterému došlo nebo může dojít, na straně jedné od pojmu opatření týkající se „výkonu“ či „provedení“ trestu na straně druhé. Tato úvaha je relevantní, nejen co se týče prodloužení časové hranice pro podmíněné propuštění, nýbrž i v případě změn dalších podmínek, kterým rozhodnutí o podmíněném propuštění podléhá, respektive procesních pravidel upravujících přijímání takového rozhodnutí.

35 Proto pokud tyto změny v podstatě neruší možnost podmíněného propuštění a nevedou ke zhoršení povahy trestu, který bylo možné uložit v době údajného spáchání předmětných trestných činů, není jejich použití na trestné činy spáchané před vstupem těchto změn v účinnost v rozporu s čl. 49 odst. 1 druhou větou Listiny.

36 Co se týče první z těchto podmínek, je třeba zdůraznit, že taková změna, jako je změna uvedená v bodě 31 tohoto rozsudku, nemá za následek, ať už dle dikce zákona nebo *de facto*, zrušení možnosti podmíněného propuštění jako takové.

37 Zaprvé taková změna zachovává možnost nařídit podmíněné propuštění odsouzené osoby, a to v závislosti na posouzení její nebezpečnosti, jakmile je dosaženo časové hranice pro podmíněné propuštění stanovené relevantní vnitrostátní právní úpravou.

38 V tomto ohledu nevyplývá ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, že by výkon pravomocí komisařů pro podmíněné propuštění mohl vést *de facto* ke zrušení možnosti takového propuštění z důvodu, že by tento výkon nepodléhal odpovídajícím procesním zárukám, včetně lhůty pro vyřízení žádostí o podmíněné propuštění.

39 Zadruhé po takové změně, jako je změna uvedená v bodě 31 tohoto rozsudku, musí v každém případě dojít automaticky k podmíněnému propuštění rok před uplynutím uloženého trestu, takže nelze mít za to, že nyní musí být tento trest za každých okolností vykonán v celé délce v režimu odnětí svobody.

40 Co se týče druhé podmínky připomenuté v bodě 35 tohoto rozsudku, taková změna, jako je změna uvedená v bodě 31 tohoto rozsudku, podle všeho není součástí souboru opatření vedoucích ke zhoršení inherentní povahy trestu, který bylo původně možno uložit.

41 V tomto ohledu je třeba uvést, že taková změna neprodlužuje maximální délku trestu odnětí svobody na dobu určitou, který je možné uložit za trestný čin, na jehož výkon se bude vztahovat systém podmíněného propuštění vyplývající z této změny. Z předkládacího rozhodnutí ostatně vyplývá, že maximální délka trestu, který je možné uložit za první z trestných činů dotčených ve věci v původním řízení, činí i nadále deset let.

42 Délka trvání trestu odnětí svobody, kterou by trestní soud stanovil, by přitom byla, a to jak podle posledně uvedeného systému, tak podle pravidel upravujících podmíněné propuštění, která se použila v době údajného spáchání dotčených trestných činů, maximální dobou, po kterou by odsouzená osoba mohla být v konečném důsledku umístěna ve výkonu trestu odnětí svobody.

43 Podle obou systémů podmíněného propuštění, uvedených v položené otázce, je totiž možné, že by osoba, která byla podmíněně propuštěna, byla znovu umístěna do výkonu trestu odnětí svobody, a to v mezích délky trestu odnětí svobody stanovené při jejím odsouzení, pokud chování této osoby odůvodňuje odvolání tohoto propuštění. Žádný z těchto systémů tedy uvedené osobě nezaručuje, že zůstane na svobodě po předem stanovenou část trestu odnětí svobody, který by trestní soud uložil.

44 Pokud jde kromě toho o podmínky podmíněného propuštění vyplývající z takové změny, jako je změna uvedená v bodě 31 tohoto rozsudku, kritérium vycházející z nebezpečnosti odsouzené osoby, která je posuzována v okamžiku možného podmíněného propuštění, představuje, jak uvedl generální advokát v bodě 96 svého stanoviska, obvyklé kritérium vězeňské politiky. Takové kritérium předpokládá posouzení toho, jaké chování lze očekávat od odsouzené osoby v budoucnu s ohledem na to, jak se jeví její situace v době, kdy tato osoba vykonala podstatnou část svého trestu v režimu odnětí svobody, a je tedy založeno na posouzení jiné povahy než to, které bylo provedeno původně při vydání odsuzujícího rozsudku, a váže se tudíž k výkonu trestu.

45 V tomto ohledu ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, nevyplývá, že by komisaři pro podmíněné propuštění požívali zcela volného uvážení, které by překračovalo posuzovací pravomoc týkající se zhodnocení zejména nebezpečnosti odsouzené osoby poté, co vykonala podstatnou část trestu v režimu odnětí svobody. Ze spisu především neplyne, že by tito komisaři byli oprávněni založit svoje rozhodnutí na hlediscích trestněprávní politiky nesouvisejících s tímto hodnocením.

46 Za těchto podmínek ani okolnost, že se takové změny systému podmíněného propuštění, jako jsou změny dotčené ve věci v původním řízení, týkají pouze některých kategorií odsouzených osob, ani důvody, na kterých jsou tyto změny založeny, nemohou znamenat, že jsou tyto změny v rozporu s čl. 49 odst. 1 druhou větou Listiny. Tato okolnost a tyto důvody jsou totiž bez relevance co do účinků uvedených změn na objektivní situaci těchto osob, a nemohou tedy vést samy o sobě k závěru, že ty samé změny mají za následek použití přísnějšího trestu na uvedené osoby.

47 S ohledem na všechny tyto skutečnosti je třeba na položenou otázku odpovědět, že čl. 49 odst. 1 druhá věta Listiny musí být vykládán tak, že o uložení přísnějšího trestu se nejedná, pokud se na osobu, která by byla odsouzena k trestu odnětí svobody na dobu určitou, použije systém, podle kterého tato osoba musí vykonat alespoň dvě třetiny stanovené doby odnětí svobody před tím, než bude moci být podmíněně propuštěna, takové propuštění je podmíněno závěrem

specializovaného orgánu v tom smyslu, že další pobyt uvedené osoby ve vězení již není nutný pro účely ochrany společnosti, a podle kterého tatáž osoba musí být v každém případě podmíněně propuštěna rok před uplynutím uloženého trestu, zatímco podle pravidel použitelných v době údajného spáchání dotčených trestných činů by musela být automaticky podmíněně propuštěna po vykonání poloviny tohoto trestu.

K nákladům řízení

48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 49 odst. 1 druhá věta Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán tak, že o uložení přísnějšího trestu se nejedná, pokud se na osobu, která by byla odsouzena k trestu odnětí svobody na dobu určitou, použije systém, podle kterého tato osoba musí vykonat alespoň dvě třetiny stanovené doby odnětí svobody před tím, než bude moci být podmíněně propuštěna, takové propuštění je podmíněno závěrem specializovaného orgánu v tom smyslu, že další pobyt uvedené osoby ve vězení již není nutný pro účely ochrany společnosti, a podle kterého tatáž osoba musí být v každém případě podmíněně propuštěna rok před uplynutím uloženého trestu, zatímco podle pravidel použitelných v době údajného spáchání dotčených trestných činů by musela být automaticky podmíněně propuštěna po vykonání poloviny tohoto trestu.

Podpisy